

Stano Kosovel:

Finale.

Jaz čutim grozo ur, ko kot kaskade
drvijo nam v prepad poslednje nade...
Vseh naših dni

visoka, najčistejša hrepenenja
izgubljajo se v labirint življenja,
iz katerega jim več izhoda ni.

Nekoč smo bili mladi, ognjeviti,
v nas so ležali zlati upi skriti —
kje so sedaj?

Požrli so nam jih pošastni zmaji,
ki zanje nismo znali v mladem maji,
dokler še pel je ptič in cvel je gaj...

V obraza potu polje smo orali,
nevtrudno v brazde sémena sejali
da pride čas,

ko tudi nam bo dano klasje žeti,
oj, klasje žeti in pa zrnje šteti,
ne da pri tem bi spačil se obraz.

In zdaj? ... Dočakali smo razdejanja
osrednjo uro, ko nad nami sklanja
se le vampir,

ki kljuje vse noči in kri nam pije,
da v samih nas po maščevanju vpije,
ker nismo našli svojih dni nikjer.

A kljub temu ne bomo solz točili!
Z viharji dalje proti vsaki sili
brez tožb za znoj!

Če nismo ptič, ki se nad zemljo dviga,
bodimo težka kamenita knjiga,
ki v njo življenje kleše zakon svoj...